

SANT MIQUEL DELS SANTS

Catedral de Sant Pere de Vic, 5-7-2026

Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta catedral de Sant Pere,
Germans preveres,
Molt Honorable Senyor Josep Rull i Andreu, president del Parlament de Catalunya,
Sr. Alcalde de la ciutat de Vic,
Srs. Regidors i Regidores del consistori municipal,
Tots, fills estimats de Déu.

Avui, 5 de juliol, la ciutat de Vic honora el seu fill i patró, sant Miquel dels Sants. Ho fa amb tots els elements que la tradició més antiga ha conservat i amb altres que al llarg dels anys s'hi han anat introduint. En l'ofici litúrgic que ara celebrem s'expressa la veneració i estima que es té al sant patró, omplint aquest temple, ja que el dia de Sant Miquel és festa grossa, tant aquí com arreu de la ciutat. De fet, on hi ha un vigatà hi ha gran festa, en aquesta solemnitat.

Certament que és un honor tenir un fill sant de la ciutat on hem nascut, on vivim. A més, tenir-lo com a patró ens compromet a recordar el seu testimoniatge per tal d'assemblar-nos a ell. Per això és bo que ens preguntem: «Què ens diu a nosaltres, homes i dones de ple segle XXI, aquest sant que visqué a cavall del segle XVI i XVII? ¿Té sentit el patronatge de sant Miquel en una societat tan diversa en els orígens, en les llengües, en les religions, en el color de la pell, en les opcions ideològiques?» Són moltes les qüestions a plantejar, i més encara potser les respostes que podríem donar-hi. Em pertoca, en presidir l'ofici de festa major, donar el meu parer, el qual no pot ser altre que fer present sant Miquel dels Sants tot rememorant els fets de la seva vida i assenyalant el missatge que ens pot aportar en la diada d'enguany.

El nostre patró nasqué a Vic el 29 de setembre de l'any 1591 i fou batejat a la catedral l'endemà, dia de Sant Miquel Arcàngel, posant-li els noms de Miquel, Josep i Jeroni. El serafí d'Ausona va morir a la ciutat de Valladolid quan tenia trenta tres anys, el 15 d'abril de 1625. Així, doncs, la seva vida fou curta, però intensa. Primerament, cal constatar que no ho tingué pas fàcil, en la seva infància. Quan ell comptava tres anys d'edat, moria la seva mare, i als onze, també va morir el seu pare, essent conseller en cap de la ciutat, deixant vuit criatures òrfenes. Malgrat les dificultats, trobem en ell els trets d'una ànima profundament religiosa. Els seus coetanis testimonien que gaudia d'un gran esperit de pregària i de penitència, la qual cosa denotava en aquell infant una ànima profundament enamorada de Déu.

Aquesta relació d'amistat i estimació entre Miquel Argemí i Déu nostre Senyor és la primera cosa que vull ressaltar. De fet, mirem com mirem sant Miquel, veiem en ell l'amor a Déu. Si algú provés d'arrencar aquest amor, es quedaria sense res, perquè ell era tot amor al Senyor, en el sentit de sentir-se estimat per Déu i de lluitar per estimar-lo de debò, amb un cor sense fissures. Adonem-nos que l'anomenen, en els goigs en honor

seu, «serafí d'Ausona», i és que ell era ple d'amor. Els serafins són els àngels que en la iconografia es representen entorn de Déu-Pare, acolorits amb un vermell intens. Quan sant Miquel parlava o sentia a parlar sobre l'amor de Déu, el seu rostre es trasmutava, enrojolant-se-li; fins i tot, algunes vegades, levitava, és a dir, s'alçava enlaire.

On va trobar l'amor de Déu? Doncs, en aquesta ciutat: a la llar familiar, als carrers i places, a les esglésies, assenyaladament a la catedral i a la Rodona. Ara bé, sant Miquel va trobar-se amb el Déu viu en el rostre del seu Fill Jesucrist; no es va pas quedar amb una religió buida i impersonal. El va trobar, a Jesucrist, de tal manera que se n'enamorà. Entenia que no podia viure per a ningú ni res més que per a ell. Per això, a la tendra edat d'onze anys, va optar per deixar la seva ciutat natal per posar-se en el camí d'estimar de tot cor el Senyor. Arribant a Barcelona, va trucar a la porta dels trinitaris per tal d'emprendre el camí de perfecció evangèlica en la vida religiosa, per practicar els vots de pobresa, castedat i obediència. A la ciutat comtal inicià la seva cursa d'atleta de la santedat per aconseguir la meta somiada per Déu per a ell des de sempre. Va anar passant per diversos convents, fins i tot va ingressar en els trinitaris descalços, cercant més radicalitat, on, per cert, prengué el nom amb què el coneixem (Miquel dels Sants). Necessitava, no la intercessió d'un sol sant, sinó la de tots, per a ser del Senyor d'una forma total. Va passar per Saragossa, Pamplona, Alcalà d'Henares, Baeza, on, per cert, va deixar la més forta petjada del seu pelegrinatge per aquest món.

Què ens pot dir aquest infant i jove que morí fa més de quatre-cents anys, a nosaltres que vivim en un temps de postmodernitat dins l'era digital? La primera cosa que se m'acut és afirmar que els sants no envelleixen, en el sentit que el seu missatge és sempre actual. En efecte, el missatge dels sants és el de l'Església de tots els segles que no es cansa de dir —com ho va fer el sant pare Lleó en la seva recent visita apostòlica entre nosaltres— com Déu ens estima, com hem d'estimar-nos més i més els uns als altres i com hem de respectar sempre la dignitat inalienable de tota persona humana.

A nosaltres, doncs, el nostre patró ens diu: «No us adoneu que Déu us estima bojament a tots i cada un de vosaltres?» Sí, el Senyor ens estima tal com som, tal com ets. Ell sap de les teves bondats i les teves maldats, de les teves virtuts i dels teus vicis, de les teves donacions d'amor i de les teves defallences en la veritable estimació. Per a Déu cadascú és únic i irrepetible. El seu amor envers tots i cada un de nosaltres és ple de misericòrdia per a dur-nos a accomplir la missió de santedat que tenim assignada. Perquè, així com sant Miquel dels Sants va ser conduït al compliment del somni que el Senyor tenia per a ell, també Déu vol que cada un de nosaltres dugui a terme la seva pròpia missió.

Per això, penso en els infants i joves de la ciutat de Vic d'ara i en Miquel Argemí, que cresqué i visqué en aquest mateix lloc on són ells, i els convido a preguntar-se quin és el somni de Déu per a ells, quina és la missió que té pensada per a ells, per tal de fer una societat més oberta, més lliure, més solidària. El nostre món necessita joves amb somnis autèntics, més enllà de la competitivitat, de l'individualisme, de la manca de compromisos, del materialisme i de l'hedonisme (la recerca del plaer a tota costa).

Necessitem gent que tingui la mirada ampla d'un futur esperançat on la persona humana, i no les ideologies o el mercantilisme, ocupi el centre. Joves que lluitin pel bé comú posant al bell mig de les seves preocupacions els més febles i necessitosos. Tant de bo que, escoltant la veu del Senyor, que ressona en el cor de cadascú, aconseguíssim que els nostres joves desemmascarin la dèria del poder i s'enamorin de la civilització de l'amor, on, entre altres coses, tots nosaltres, com ensenya el Sant Pare en la seva encíclica *Magnifica humanitas*, desarméssim les paraules, construíssim la pau en la justícia i relancéssim el diàleg sempre necessari. Lleó XIV, a l'estadi olímpic barceloní el propassat 9 de juny, va dir als joves i a tothom: «El nostre desig de veritat i de felicitat necessita un horitzó més gran. I aquesta inquietud és un do que Déu mateix ens ha donat: som fets a mida de l'infinit i, per això, tot horitzó finit, tota passa, tota conquesta, mentre ens satisfà, al mateix temps ens impulsa a anar cap endavant i ens invita a seguir cercant, a buscar avançant; però sobretot a cercar davallant interiorment, és a dir, anant al més pregon [...], intentant no deixar-nos aclaparar pels ritmes i les seduccions exteriors, conreant espais de silenci.»

Germans estimats, els temps han canviat des de l'època de sant Miquel fins avui, però el nostre patró continua fidel a la seva intercessió per nosaltres i per tots aquells a qui estimem i que duem al cor. El serafí d'Ausona, encès d'amor a Déu, sap com necessitem l'amor de Déu per a donar sentit a la nostra vida i ser motors d'una nova societat basada en la centralitat de la persona i el bé comú. Sant Miquel es va trobar amb Jesucrist i no el deixà marxar mai del seu cor. Per això intercedeix per nosaltres a fi que trobem «l'alegria de l'Evangeli que omple la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Perquè els qui es deixen trobar per Jesús són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament» (cf. Francesc, papa, *Evangelii gaudium*, 1).

Sant Miquel dels Sants, serafí d'Ausona, fill i patró de Vic, pregueu per nosaltres i per tots els qui en aquesta ciutat viuen, treballen i estimen. Així sigui.